

Ministerie van Justitie

Directoraat-Generaal Preventie, Jeugd en Sancties

Directie Justitieel Jeugdbeleid

Postadres: Postbus 20301, 2500 EH Den Haag

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Bezoekadres

Schedeldoekshaven 100
2511 EX Den Haag
Telefoon (070) 3 70 79 11
Fax (070) 3 70 79 00
www.justitie.nl

Onderdeel	Afd. Juridische en Internationale zaken	Bij beantwoording de
Datum	21 maart 2007	datum en ons kenmerk
Ons kenmerk	5467003/DJJ	vermelden. Wilt u slechts
Uw kenmerk	2060706770	één zaak in uw brief
Onderwerp	Vragen van het lid Teeven (VVD) aan de minister van Justitie over de uitleg en uitwerking van het Haags Kinderontvoeringsverdrag en het optreden van de Centrale autoriteit inzake internationale kindervervoering. (ingezonden 31 januari 2007)	behandelen.

Hierbij zend ik u, de antwoorden op de vragen van het lid Teeven (VVD) aan De Minister van Justitie over de uitleg en uitwerking van het Haags Kinderontvoeringsverdrag en het optreden van de Centrale autoriteit inzake internationale kindervervoering.

De Minister van Justitie,

2060706770

Vragen van het lid Teeven (VVD) aan de Minister van Justitie over de uitleg en uitwerking van het Haags Kinderontvoeringsverdrag en het optreden van de Centrale autoriteit inzake internationale kindervervoering. (Ingezonden 31 januari 2007)

Vraag 1:

Bent u bekend met het artikel 'They don't want to go back'? 1)

Antwoord 1:

Ja.

Vraag 2:

Deelt u de mening dat het belang van het kind is gediend met een snelle interventie door middel van mediation en dat een legalistische uitleg door de (Nederlandse) Centrale Autoriteit niet in het belang van het kind is en dus ongewenst?

Antwoord 2:

Het is in beginsel in het belang van het kind indien door mediation een regeling tussen de ouders tot stand komt. Immers, de ouders vinden dan voor het huidige geschil een oplossing en zullen (daardoor) ook in de toekomst sneller geneigd zijn hun geschillen in onderling overleg te regelen. Voor zover met het bereiken van een minnelijke regeling bovendien tijd wordt gewonnen, is het belang van het kind daarmee eveneens gediend. Uitgangspunt van het Haags Kinderontvoeringsverdrag is immers het onmiddellijke herstel van de status quo, nadat door eenzijdig optreden van een ouder de gewone verblijfplaats van een kind plotseling is gewijzigd.

In de uitvoering van het Haags Kinderontvoeringsverdrag heeft de Centrale autoriteit de plicht de mogelijkheden van een minnelijke regeling te onderzoeken alvorens zij een procedure tot teruggeleiding start (artikel 10, eerste lid, tweede zin van de Uitvoeringswet behorende bij het Verdrag). Aangezien de Centrale autoriteit in een later stadium mogelijk optreedt als procesvertegenwoordiger van de verzoekende partij, ligt het niet op haar weg om zelf als mediator op te treden. Zij verwijst partijen door naar gespecialiseerde mediators. Het Centrum Internationale Kinderontvoering is daarbij ook behulpzaam.

Vraag 3:

Is het waar dat Australië en Nederland de enige partijen bij het Haags Kinderontvoeringsverdrag zijn waar de Centrale Autoriteit optreedt namens de ouder die om teruggeleiding vraagt? Leidt dit niet tot rechtsongelijkheid met die landen waar geen Centrale Autoriteit optreedt en de ouder via de burgerlijke rechter zijn/haar belang dient te bepleiten?

Antwoord 3:

Het verdrag verplicht de aangesloten lidstaten om een centrale autoriteit aan te wijzen die de verplichtingen dient na te komen die in het verdrag worden opgelegd. De centrale autoriteiten dienen onder meer zo nodig een gerechtelijke of administratieve procedure in te stellen waardoor de onmiddellijke terugkeer van het kind wordt bewerkstelligd of het instellen van een dergelijke procedure te bevorderen. Het verdrag laat de staten vrij in de keuze van de manier waarop zij de in het verdrag voorziene spoedprocedure in hun interne rechtsorde inbedden, mits aan het doel van het verdrag wordt beantwoord. Inderdaad zijn Nederland en Australië de enige landen waar de centrale autoriteiten in rechte ten behoeve van de verzoekende ouder optreden. In verdragsstaten waarin de centrale autoriteit niet zelf in rechte kan optreden, is de centrale autoriteit gehouden om de partij die om teruggeleiding verzoekt, behulpzaam te zijn bij het vinden van een advocaat. In alle aangesloten lidstaten dient een beslissing op het verzoek om teruggeleiding te worden genomen door een rechterlijke of administratieve autoriteit. De situatie in Nederland en Australië wijkt echter af in die zin dat daar de centrale autoriteiten kunnen optreden als procesvertegenwoordiger.

Vraag 4:

Deelt u de mening dat de Centrale Autoriteit ook materieel en dus inhoudelijk onderzoek zou moeten doen naar een eventueel (eerdere) instemming van de ouder die later teruggeleiding vraagt aan de Centrale Autoriteit?

Antwoord 4:

Indien er sprake is van een inkomend verzoek, waarbij een kind/kinderen naar Nederland is/zijn overgebracht, treedt de Centrale autoriteit op als gemachtigde van de verzoekende ouder. De Centrale autoriteit zal zoveel mogelijk zorg dragen dat alle relevante juridische feiten en omstandigheden in het verzoek tot teruggeleiding worden opgenomen, zo nodig voorzien van bewijsstukken. Een eventueel – eerder gegeven instemming van de verzoekende ouder vormt een van de weigeringsgronden zoals genoemd in het Verdrag (artikel 13, eerste lid onder a, tweede deel zin HKOV). Indien van meet af aan duidelijk is dat de discussie tussen partijen zich op deze weigeringsgrond zal toespitsen, zorgt de Centrale autoriteit ervoor dat hierover zo veel mogelijk informatie voor de rechter beschikbaar komt. De Centrale autoriteit laat de inhoudelijke toetsing over aan de rechters die dienen te oordelen over de teruggeleiding. Aan hen is de beslissing over het al dan niet aanwezig zijn van een weigeringsgrond die aan de teruggeleiding in de weg staat. Daarbij wordt nog opgemerkt dat de partij die een beroep wenst te doen op een weigeringsgrond, het bestaan van die weigeringsgrond zelf dient aan te tonen. De bewijslast ligt dus bij de verweerder.

Vraag 5:

Bent u bekend met het feit dat de handelwijze van de Centrale Autoriteit in 2003 ook al aangekaart is door Stichting de ombudsman? Is er met de aanbevelingen van Stichting de ombudsman iets gedaan?

Antwoord 5:

Ik neem aan dat uw vraag ziet op de aanbevelingen van de Stichting de Ombudsman die zijn opgenomen in de Notitie 'Het Haagse Kinderontvoeringsverdrag' die deze stichting in december 2002 als bijlage bij haar jaarverslag 2003 heeft gepubliceerd. Die aanbevelingen zien met name op bemiddeling, onderling overleg tussen rechters en de positie van de verzorgende ouder, indien dit de ontvoerende ouder is. Deze onderwerpen zijn met de Stichting De Ombudsman besproken. Vergelijkbare onderwerpen zijn eveneens aan de orde geweest in de ad hoc werkgroep internationale kindervervoering, waaraan onder meer werd deelgenomen door de Stichting De Ombudsman. In de werkgroep zijn verbeterpunten met betrekking tot de procedures betreffende internationale kindervervoering geïnventariseerd en ter hand genomen. Uw Kamer is daarover bij brief van 5 april 2005 (TK, vergaderjaar 2004-2005, 30 072, nr. 1) geïnformeerd. Ik verwijs u naar de inhoud van die brief. Daarbij is tevens toegezegd dat het WODC onderzoek zou doen naar de gang van zaken rond internationale kindervervoering. Het desbetreffende rapport, en de reactie op de aanbevelingen van het WODC zijn bij brief van 23 maart 2006 (TK 2005-2006, 30072, nr. 10) aan uw Kamer toegezonden.

Ik ben voornemens om in aanvulling op het onderzoek van het WODC een (vergelijkend) onderzoek te laten verrichten naar de wijze waarop in de verschillende verdragslanden invulling wordt gegeven aan de uitvoering van het verdrag, waaronder de rol van de centrale autoriteit als procesvertegenwoordiger. Conform eerdere toezegging zal ik u op korte termijn het jaarlijkse overzicht doen toekomen van de werkzaamheden van de Centrale autoriteit in 2006 met de beschikbare gegevens. Daarbij zal ik u tevens informeren over de wijze waarop ik dit aanvullend onderzoek zal inrichten.

Vraag 6:

Bent u bereid met andere verdragslanden in overleg te gaan om te bezien of de uitwerking van het Haags Kinderontvoeringsverdrag leidt tot (uiterst) ongewenste en schrijnende situaties?

Antwoord 6:

Over het functioneren van het Haags Kinderontvoeringsverdrag vinden binnen het kader van de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht periodiek bijeenkomsten plaats waaraan alle verdragsstaten deelnemen. In het najaar van 2006 heeft een dergelijke Bijzondere Commissie plaatsgevonden. Daarin is onder andere gesproken over de toepassing van artikel 13 van het Verdrag, waarin de weigeringsgronden voor teruggeleiding zijn opgenomen. De Bijzondere Commissie heeft in een aanbeveling geconcludeerd dat dit artikel restrictief moet worden toegepast

en heeft daarmee de aanbeveling van de voorgaande Bijzondere Commissie (2001) bevestigd. Overigens zij opgemerkt dat ten aanzien van aspecten van dit onderwerp exclusieve competentie van de EG is ontstaan als gevolg van de totstandkoming van de verordening "Brussel II bis". Dit betekent dat de EU-lidstaten worden geacht met betrekking tot deze materie gezamenlijke standpunten in te nemen. Overleg in concrete zaken wordt gefaciliteerd door het netwerk van liaisonrechters, waarbinnen tussen rechters die bij een zaak betrokken worden rechtstreekse internationale contacten en overleg kunnen plaatsvinden.

1) Calgary Herald, 14 januari 2007, van Sarah McGinnis 'They don't want to go back'